

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (ósma izba) wydanego w dniu 17 września 2008 r. w sprawie T-226/07 Prana Haus GmbH przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 17 listopada 2008 r. przez Prana Haus GmbH

(Sprawa C-494/08 P)

(2009/C 32/26)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Prana Haus GmbH (przedstawiciel: N. Hebeis, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji (ósma izba) wydanego w dniu 17 września 2008 r. w sprawie T-226/07 Prana Haus GmbH przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory);
- obciążenie Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Przedmiotem sporu jest kwestia czy wyraz „PRANANHAUS” winien być objęty ochroną jako znak towarowy w odniesieniu do następujących towarów: „wszelkiego rodzaju nośniki utrwalonego dźwięku i obrazu; druki” oraz „usług handlu detalicznego [...] dla towarów codziennego użytku”. Sąd Pierwszej Instancji orzekł, iż wyraz „PRANANHAUS” stanowi wskazówkę oznaczającą w sposób bezpośredni i konkretny rozpatrywane towary i usługi.

W niniejszym odwołaniu, wnosząca odwołanie podnosi naruszenie przepisów dotyczących bezwzględnej podstawy odmowy rejestracji w odniesieniu do wskazówki o charakterze opisowym, o której mowa w art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego.

Zdaniem wnoszącej odwołanie Sąd dokonał zbyt szerokiej wykładni pojęcia prawnego „do oznaczania” występującego w art. 7 ust. 1 lit. c) sprzecznie z brzmieniem tego przepisu i orzecznictwem Trybunału. Ponadto Sąd dokonał błędnej oceny kwestii, czy określenie „PRANANHAUS” posiada dostatecznie bezpośredni i rzeczywisty związek z danymi towarami i usługami, aby umożliwić danemu kręgowi odbiorców dostrzeżenie „natychmiast bez namysłu” „oznaczania” tychże towarów i usług w rozumieniu art. 7 ust. 1 lit. c). Czyniąc tak Sąd nie uwzględnił zdaniem wnoszącej odwołanie tego, że należy dokonać szeregu skomplikowanych logicznych posunięć, aby móc dostrzec nawet ukryte znaczenie w wyrazie „PRANANHAUS”. W tym kontekście Sąd nie wziął pod uwagę stanu faktycznego, który miałby wpływ na rozstrzygnięcie sprawy i w konsekwencji przeinaczył fakty leżące u podstaw sporu. Ponadto, zdaniem wnoszącej odwołanie Sąd nie uzasadnił w żaden sposób, w jakim zakresie

wyraz „PRANANHAUS” mogłoby mieć charakter opisowy w odniesieniu do konkretnych rozpatrywanych towarów i usług. Zdaniem wnoszącej odwołanie założenie ze strony Sądu, że istnieje w odniesieniu do określenia „PRANANHAUS” konieczność pozostawienia go do swobodnego używania przez konkurentów stoi również w sprzeczności z orzecznictwem Trybunału.

Skarga wniesiona w dniu 14 listopada 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

(Sprawa C-495/08)

(2009/C 32/27)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: P. Oliver oraz J.-B. Laignelot, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

Żądania strony skarżącej

- 1) Stwierdzenie przez Trybunał, że poprzez:

niezapewnienie, by indywidualne decyzje w przedmiocie odstąpienia od przeprowadzenia oceny wpływu na środowisko zgodnie z art. 4 ust. 2 dyrektywy Rady 85/337/EWG (!) z późniejszymi zmianami były wystarczająco uzasadnione oraz

niezapewnienie, by wnioski w przedmiocie oceny planów wydobywania zasobów mineralnych („ROMP”) złożone w Walii przed dniem 15 listopada 2000 r. zostały poddane wymogom tej dyrektywy

Zjednoczone Królestwo uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy tej dyrektywy;

- 2) Obciążenie Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgodnie z ustawodawstwem Zjednoczonego Królestwa, uzasadnienie należy sporządzić jedynie w wypadku, gdy ocena wpływu na środowisko (OWŚ) zostanie uznana za konieczną; jeżeli, z jakiegokolwiek powodu, organ właściwy do spraw zagospodarowania przestrzennego albo Sekretarz Stanu dojdzie do wniosku, iż OWŚ nie jest niezbędna, wówczas żaden przepis nie wymaga, by wniosek ten w jakikolwiek sposób uzasadnić. Komisja twierdzi, że indywidualne decyzje podejmowane przez państwa członkowskie w przedmiocie odstąpienia od przeprowadzenia OWŚ zgodnie z art. 4 ust. 2-4 dyrektywy powinny być w odpowiedni sposób uzasadnione.